

İMAN, DUA VE SAĞLIK İLİŞKİSİ

[*Elhamdülillahi Rabbi'l-âlemîn. Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh alâ külli hâlin ve fî külli hîn.*]

Ve's-Salâtü ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn ve senedi'l-âşıkîn ve imâmi'l-müttakîn Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebi'ahû bi-ihşânin ilâ yevmi'l-cezâ. Emmâ ba'd:

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Cuma gecesi mübarek bir gecedir. Bugün kura ile açtığımız sayfada bazı dualar karşımıza çıktı. Sohbetimiz o dualar üzerine olacak, onları okuyalım.

a. Hastaya Okunacak Dua

Birincisi bir hastaya okunacak bir dua.

Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'ten İbn Mâce, Hâkim, İbn Sa'd rivayet etmişler ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz hazretleri şöyle buyurmuş:

أَلَا أُرْقِيكَ بِرُقِيَّةِ رَقَانِي بِهَا جِبْرِيلُ؟: بِسْمِ اللَّهِ
أُرْقِيكَ، وَاللَّهُ يُشْفِيكَ مِنْ كُلِّ دَاءٍ يَأْتِيكَ، مِنْ شَرِّ

النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ، وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ. تَرْقِي
بِهَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ.

E lâ erkîke bi-rukyyetin rakânî bihâ Cibrîlü tekûlü Bismillahi erkîke vallahu yeşfîke min külli dâin ye'tîke, min şerri'n-neffâsâti fi'l-ukadi ve min şerri hâsidin izâ hasede. Terkî bihâ selâse merrât.

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

“Ben sana Cebrail *aleyhisselam*’ın bana okuduğu ve beni okuyarak tedavi ettiği bir duayı okuyarak sana şifa talep edeyim mi?”

Cebrail *aleyhisselam*’ın bana okuduğu duayı ben de sana okuyayım mı? dedi ve duayı okudu. Dua şu;

Tekûlü. “Şöyle dersin.” diyor:

Bismillahi erkîke vallahu yeşfîke min külli dâin ye'tîke, min şerri'n-neffâsâti fi'l-ukadi ve min şerri hâsidin izâ hasede.

Terkî bihâ selâse merrât. “Efendimiz öğrettiği kimseye, ‘Bunu üç defa okursun’ diyor.”

Şimdi bu dua sözlerinin anlamını, bu sözlerin ne anlama geldiğini size nakledeyim:

Bismillahi erkîke. “Ben sana şifa bulman için Allah’ın adıyla bu duayı okuyorum.”

Bismillahi. “Allah’ın adıyla.”

Çünkü Allah’ın adıyla bir işe başlandı mı o işin sonu da iyi gider.

Vallahu yeşfîke. “Şifayı sana Allah verecektir.”

Ben sana bu duayı Allah’ın adıyla okuyorum, Allah sana şifa versin veya verecektir.

Min külli dâin ye’tîke. “Sana gelmiş olan her hastalıktan Allah sana şifayı versin.”

Ben bunu bismillah ile okuyorum.

Min şerri’n-neffâsâti fi’l-ukadi. “Büyücülerin, sihirbazların düğüm düğümleyip üstüne üfürdükleri, yaptıkları büyülerin şerrinden ve haset eden insan, birisi sana haset ettiği zaman o hasetten doğacak olan şerrin def edilmesi hususunda, Allah sana her türlü hastalıktan şifa versin diye sana bu duayı okuyorum.” mânasına geliyor.

Demek ki bu şifa duası her hastalığa iyi gelecek. Bir de büyücülerin yaptıkları büyüle-re iyi gelecek, bir de hasetçilerin, kıskanç insanların kıskançlıklarından doğacak şerlere, zararlara karşı iyi gelecek.

Peygamber Efendimiz öğrettiği kimseye, “Üç defa okursun bu duayı” diyor. Belki de râvi Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’a öğretmiştir.

Şimdi bir kere daha duayı tekrar edeyim, öteki hadîs-i şerîfe geçelim.

Bismillahi erkîke.

Erkîke’deki *kîke* q harfi. *Bismillahi erkîke*, kaf harfi, yani kalın.

Bismillahi erkîke vallahu yeşfîke min külli dâin ye’tîke.

Arada vav yok, çok önemli, buraya vav yazıp yazmadığına ben baktım, yok.

Min şerri’n-neffâsâti fi’l-ukad ve min şerri hâsidin izâ hased.

Büyücülerin nasıl büyü yaptıklarını ben görmedim ama duyuyoruz, çeşitli usullerle çeşit çeşit büyüler yaparlarmış. Hepsine, bü-

yücülerin büyülerine karşı, sihirbazların sihirlerine karşı iyi gelen bir dua. Bunu ezberleyin.

Onların bir çeşidi, yani büyücülerin yaptıkları şeylerin, düğüm; ipi düğümlerlermiş üflerlermiş, düğümlerlermiş üflerlermiş, artık ne şer diledilerse onu ona göre yaparlarmış.

Ne yaparlarsa yapsınlar, çünkü şifayı insana Allah verdi mi hiç kimse engelleyemez. Allah bir insanı korudu mu kimse ona zarar veremez. Cihanın bütün kuvvetleri üstüne çullansa Allah yine kurtarır.

Mesela İbrahim *aleyhisselam* bir şehrin bir vatandaşıydı, ahalisinden bir kimseydi İbrahim *aleyhisselam*. Onlar puta tapıyorlardı, İbrahim *aleyhisselam* da dedi ki;

“Tapmayın, bunların aslı esası yoktur. Bunları siz elinizle yapıyorsunuz ondan sonra da geçip karşısına tapıyorsunuz. Bu işte bir taş, bir ağaç, bir kütük, bir maden, neyse neden yaptıysanız bunun bir kıymeti yok. Bunların dili yok, canı yok, siz yapıyorsunuz. Daha önce bir kütüktü, o zaman hürmet etmiyorsunuz; yontulduktan sonra, bir şekil aldıktan sonra geçip karşısına tapınıyorsunuz.

Bu saçmadır, aslı esası yoktur, yapmayın bunu.” dedi, dinlemediler. “Ben sizin bu putlarınızı kıracağım. Açıkça söylüyorum, kıracağım ben sizin bu putlarınızı.” dedi.

Ahali şehrin dışına bir merasim için gittikleri gün, puthaneleri boşaldığı zaman, bekçisiz olduğu sırada puthaneye girdi. Elindeki balyoz mudur, balta mıdır neyse onunla vurdu kırdı, vurdu kırdı, putların hepsini devirdi. Ondan sonra da götürdü o vurduğu aleti, balta veya balyoz neyse, ne vardıysa elinde onu da götürdü en büyük putun kafasına geçirdi şöyle. İple geçirdi orada duruyor.

Millet kırdan merasiminden döndükten sonra içeri geldiler baktılar, puthane, mabetleri, tapınakları harabeye dönmüş. Bütün tapındıkları putlar hepsi yerlere kırılmış, dökülmüş, parçalanmış.

“Bunu kim yapmış olabilir bizim tanrılarımıza?!” dediler.

İçlerinden bazıları dedi ki: “İbrahim diye bir delikanlı vardı, o ‘Putlara tapmayın, bunların aslı esası yok, ben bunları kıracağım haberiniz olsun.’ diye söylüyordu. Belki o

yapmıştır. Yakalayalım onu.” dediler. İbrahim *aleyhisselam*’ı buldular, getirdiler.

İbrahim *aleyhisselam*’a sordular, dediler ki: “Ya İbrahim, bizim putlarımıza bu tecavüzü, kırma dökme işini, saldırıyı sen mi düzenledin, sen mi yaptın?”

İbrahim *aleyhisselam* onlardan çekinmiyor, çekinse zaten kırmaz. Çekinmiyor.

Neden?

Allah’a tevekkül ediyor, Allah’a dayanıyor.

Korkmuyor zaten ama akılları başlarına gelsin, uyansınlar diye dedi ki:

“Bana ne soruyorsunuz? İşte en büyüğü orada, putların en büyüğü karşıda duruyor. İsterseniz ona sorun, yani konuşursa sorun size söylesin. Çünkü onun gözünün önünde olmuştur bu işler, bu kırılma dökülme işi. Sorun ona.” dedi.

Onlar şöyle başlarını önlerine eğdiler: “Ya İbrahim, bak şimdi bize böyle laflar söyleme, biliyorsun ki bu konuşmaz.”

Dedi ki: “Konuşmayan, kendisini savunmayan, suçluyu söyleyemeyen bir böyle aciz naçiz bir eşyaya niye tapınıyorsunuz? Bak kendisini bile koruyamıyor?” dedi, nasihat etti onlara.

Bunlar başlarını önlerine eğdiler. Tabi İbrahim *aleyhisselam* haklı, kendileri haksız ama sonra tabi karar verdiler, dediler ki;

“Bu büyük bir tecavüzdür, kanunlara aykırıdır.”

Her şehirde kanun vardır, her toplulukta kanun vardır. Kanun olması önemli değil, kanunun akla, mantığa, vicdana, dine imana uygun olup olmaması önemlidir, Allah’ın rızasına uygun olup olmaması önemlidir. Kanun varsa yanlış kanun olmasın, ters kanun olmasın.

Birisi kanun çıkarsa, “Kimse bundan sonra ayakları üstünde yürümeyecek, herkes tepesi üstü yürüyecek.” dese kanun diye herkes uyacak mı ona?

Derler ki, “Ya böyle saçma şey olmaz. Ayaklar yürümek içindir. Öyle baş üstü amuda kalkarak insan yürüse üç dört şey [kulaç] ya-

par. Bu böyle olmaz, saçma bu!” der. Ama bazı kanunların saçmalığını ahali söyleyemiyor.

Neticede İbrahim *aleyhisselam*’ı kendi kanunlarına göre muhakeme ettiler, yargıdılar. Dediler ki:

﴿حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ﴾

*Harrikûhu ve'nsurû âliheteküm.*¹

“Yakın bu adamı!”

Çünkü bu tecavüz etti. Yakın bunu, tanrı-larımıza saldırdı bu, kırdı döktü, çok büyük iş yaptı, günah işledi filan gibi [sözler söylediler.]

“Yakın bunu da tanrılarınıza yardımcı olun.” dediler.

Kararları böyle yakmak oldu.

İbrahim *aleyhisselam* için bir ateş yaktılar. Galiba rivayete göre Urfa’da yakmışlar. Bütün odunları muazzam bir meydana bir araya yığmışlar, çok muazzam bir ateş yakmışlar. O kadar muazzam bir ateş ki har har har har yanmasından yanına yanaşılmıyor.

¹ 21/Enbiyâ, 68.

İbrahim *aleyhisselam*'ı mancınık denen yaylı bir cihazla içeriye atmışlar. Yani mancınık böyle gerdirtiliyor gerdirtiliyor, oraya İbrahim *aleyhisselam*'ı koymuşlar, ipini kesiverince bütün hızıyla o gergin olan şey atıyor. İbrahim *aleyhisselam* ateşin içine düşmüş.

Tamam, buraya kadar olay böyle olmuş.

Bundan sonra bizim aklımıza mantığımızıza, insanların mantığına göre nasıl olurdu?

Yani o şehrin hâkimlerinin, bunu ölüme mahkûm eden insanların kanaatine göre ateşe düşen bir insan yanar. Hele hele o kadar böyle kuvvetli ateş olursa yanar.

İbrahim *aleyhisselam* yandı mı?

Yanmadı.

Onlar da biliyorlar yanmadığını. Onların gözü önünde yanmadı yani, çünkü yakmak istediler yanmadı. Tarih de biliyor, herkes de biliyor: Yahudiler de biliyor, hıristiyanlar da biliyor, biz müslümanlar da biliyoruz İbrahim *aleyhisselam* ateşte yanmadı. Ama bütün ahali yakmak istediler. Tedbir de aldılar, ateşe de attılar.

b. Büyüye, Sihre Karşı Bazı Dua Ve Sureler

Demek ki Cenâb-ı Hak korursa koruyor, korursa korur.

Onun için şifayı Allah veriyor. Ötekisi büyü yapmış, üflemiş, bilmem sabuna iğne batırmış kuyuya atmış, bu eriyince şöyle olacak böyle olacak... Allah'a sığınırsın, bu duayı okursun; hiçbir şey olmaz.

“Başka neler var hocam böyle büyüye karşı, sihre karşı tesirli?”

Fâtiha sûresi var. Hepimiz biliyoruz. Fâtiha sûresi, bir.

“Başka ne var hocam?”

Âyete'l-kürsî: *Allahu lâ ilâhe illâ hüve'l-Hayyu'l-Kayyûm...* Okuyup üfledin mi evvelallah hiçbir şey tesir etmez.

Sonra ne var?

Kul hüvallahu ahad var. Çocuklar bile biliyor. Çocukların ilk öğrendiği sûre.

Kul hüvallahu ehad. Allahu's-Samed. Lem yelid ve lem yüled ve lem yekün lehû küfüven ehad.

Peltek peltek söylerler çocuklar, *Kul hüvallahu ehad. Allahu's-Samed* diye söylerler.

Kul hüvallah.

Başka?

Kul eûzü bi-Rabbi'l-felak. Kul eûzü bi-Rabbi'n-nâs.

Bunlar tam böyle büyüye, sihire, her türlü hastalığa, derde belaya iyi olan, iyi gelen Kur'ân-ı Kerîm sûreleri, âyetleri.

Başka?

Peygamber Efendimiz bugünkü şu okuduğum gibi bazı dualar da öğretmiş.

E bu duayı Peygamber Efendimize kim öğretmiş?

Cebrail *aleyhisselam*.

Oo, bu dua özelliğe sahip, yani Cebrail *aleyhisselam* Peygamber Efendimize okumuş ona şifa gelsin diye, Cebrail *aleyhisselam*'dan Peygamber Efendimiz öğrenmiş, “Cebrail'den öğrendiğim duayı ben de size öğreteyim” diye söylemiş mübarek sahabisine *radıyallahu anh*, o da bize rivayet etmiş elhamdülillah. Mânası da güzel.

“Ben bu duayı Allah’ın adıyla sana okuyorum, şifayı sana Allah versin, sana gelen her türlü hastalığı iyi etsin, büyü yapıp ilmeklere üfürenlerin üfürüklerinden, hasetçinin hasedinden haset ettiği zaman Allah seni korusun, hastalıklardan kurtarsın.” mânasına.

Yazdınız, birkaç defa okuduk kayıtlara da girdi. Bir daha okuyalım.

Bismillahi erkîke vallahu yeşfîke min külli dâin ye’tîke min şerri’n-neffâsâti fi’l-ukad ve min şerri hâsidin izâ hasedi.

Zaten bu *min şerri’n-neffâsâti fi’l-ukad ve min şerri hâsidin izâ hasedi*, kul eûzü bi-Rabbi’l felak’tan biliyoruz. Öbür tarafı da üç tanecik cümlecik.

Bismillahi erkîke vallahu yeşfîke min külli dâin ye’tîke.

Bu kadar kolay. Çok güzel. Bu akşam bunu hepimiz ezberleriz inşallah.

c. Hatalardan Tövbe Ve Bereket İçin Özel Bir Dua

İkinci hadîs-i şerîf. Bu ikinci hadîs-i şerîfi de Übey b. Ka’b *radiyallahu anh* rivayet et-

miş. Bu hadîs-i şerîf Ebû Ya'lâ ve Ebû Nuaym *Hilye'* de var.

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

أَلَا أَعَلَّمُكَ مِمَّا عَلَّمَنِي جِبْرِيلُ؟: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي
خَطَائِي وَعَمْدِي وَهَزْلِي وَجِدِّي، وَلَا تَحْرِمْنِي بَرَكَةَ
مَا أَعْطَيْتَنِي، وَلَا تَفْتِنِّي فِيْمَا حَرَمْتَنِي. ع حل عَنْ
أَبِي بِنِ كَعْبٍ.

*E lâ u'allimuke mimmâ allemenî Cibrîlü:
Allahümme'ğfir lâ hataî ve amdî ve hezlî ve
ciddî ve lâ tahrîmnî berekete mâ a'tayteni
ve lâ teftinnî fî mâ harramtenî.*

Bu da bir dua, bu kadar. Bunu belki ilk defa duyuyorsunuz. Râvi Übey b. Ka'b saha- benin en alimlerinden, Kur'an'ı en bilenle- rinden mübarek bir büyüğümüz. Râviye;

E lâ u'allimuke mimmâ allemenî Cibrîlü. “bunu bize rivayet eden kişiye hitaben, ‘Ceb- rail’in bana öğrettiği dualardan bir duayı ben sana öğreteyim mi?’” [diyor Efendimiz.]

Ya da, “Dikkat et, öğreteceğim.” mâna- sına gelir. *E lâ* edatı tenbihtir, mâna olarak

“şöyle yapayım mı?” demek ama bir de *e lâ* uyarı edatı mânasına gelir, “Bak dikkat et, uyan, öğreteceğim.” mânasına gelir. Bu *e lâ* sözünün öyle bir mânası var. “Sana Cebrail’in bana öğrettiği bir duayı öğreteceğim, dikkat et” mânasına da gelir, “öğreteyim mi?” mânasında da gelir. Ama *e lâ* geldi mi insanın hemen kulak vermesi lazım yani, kulak ver, dikkat et, uyan mânasına geliyor.

Bu duayı da Peygamber Efendimize Cebrail *aleyhisselam* öğretmiş, o da sahabesine, sahabeden bir zâta öğretiyor.

Ne deniliyor burada söz?

Allahümme’ğfir lî hataî ve amdî ve hezlî ve ciddî ve lâ tahrîmnî berekete mâ a’tayteni ve lâ teftinnî fî mâ haramtenî.

Şimdi bu sözün, bu duanın mânasını açıklamaya çalışayım.

Allahümme Cenâb-ı Hakk’a bir hitap sözüdür, “Ey benim Allah’ım, ey benim Rabbim, Ey benim Mevlam!” mânasına geliyor. Araplar bu *Allahümme* sözüne çok mühim bir söz diye çok önem verirlerdi. Bu sözü çok hürmet ederek kullanırlardı, önemli bir hitap şekli bu.

Allahümme. “Ey benim Rabbim, ey benim Mevlam!” *Allahümme’ğfir lî hataî ve amdî.* “Ya Rabbim, sen benim hatamı da kasıtla yaptığımı da affet.”

Çünkü biz bazı işleri hata olarak yaparız, hata olduğunu bilmeden yaparız sonra anlaşılır iş. Üzülürüz filan ama hata oldu bir kere. Çocuklar mesela imtihan sorusunu cevaplandırırken yanlış cevaplandırılırlar, hata var. Sen soruyu doğru cevaplandırmamışsın, hata dendir mesela.

İster mi çocuk imtihanda kötü not almayı?

İstemez ama yanlış cevaplandırır, hata olur.

“Ya Rabbi sen benim hatamı da affet, kasten yaptığımı da.”

Bazılarını da insan bile bile yapar. Şeytana kanar, nefesine uyar, yapmaması lazım geldiğini bile bile yapar.

Aaa, o yapılır mıydı, ayıp değil mi senin bu yaptığın, sen bunun hata olduğunu bilmiyordun?

Biliyordu ama yaptı. Birçok günahı da insan bile bile yapıyor. Günah olduğunu da biliyor, yanlış olduğunu da biliyor. İçinden bir ses de yapma dediği halde yine yapıyor insanlar. Birçok şey böyledir, birçok insanın günahı da böyledir.

Burada, “Yâ Rabbi benim hata olarak yaptığımı da kasten yaptığımı da bağışla.”

Çünkü o zaman da insan şeytana kanmış oluyor. İşte dayanamıyor, yapmayacaktım yapmamam lazımdı ama...

Hâkim azarlıyor, niye bunu böyle yaptın?

Hâkim bey haklısınız, yapmaman lazımdı ama şeytana uyduk bir kere diyor, işte sinirlendim diyor, bilmem dayanamadım yaptım bunu diyor mesela. İnsanoğlunun hali. İşte tabi hatasını Allah affetsin de, ötekiler ne olacak, onu da affetsin. Yani inşallah bir daha yapmaz.

“Ya Rabbi, benim hata olarak yaptığımı da kasten yaptığımı da affet.” *Ve hezlî ve ciddî.* “Şaka olsun diye dalga geçerken yaptığımı da affet, ciddi ciddi yaptığımı da affet.”

Muhterem kardeşlerim!

Evet, insanlar şaka yapacağım derken günahlar işler. Evvelki gün müydü, dün müydü, Ömer kardeşimiz ile konuştuk, hani bazı mühim konuları şaka konusu, fıkra konusu yapıyorlar fıkralara yazıyorlar. Oflu hoca şöyle yapmış kah kah kah, Nasrettin hoca böyle demiş kih kih kih. Ama cennete girmiş de şöyle olmuş da böyle yapmış da bilmem ne... Günah olan şeyleri bazen şaka maka filan yapıyorlar. Neyse...

Hezl, böyle eğlence, şaka, eğlenmek demek. “Benimle eğleniyor musun?” filan diyoruz ya. *Ciddî*, o da ciddi ciddi yaptığı şey. Yani;

“Ya Rabbi benim hata olarak yaptığımı, kasten yaptığımı, şaka yaptığımı, ciddi yaptığımı hepsini affet. Ne yapmışsam hatalarımdan ayırma, ‘Şu bilerek oldu bunu affetmeyeceğim! filan deme ya Rabbi. Her şeyimi affet.” demek.

Ve lâ tahrîmnî berekete mâ a'tayteni.
“Bana verdiğin şeyin bereketinden beni mahrum etme.”

Cenâb-ı Hak bir şeyi verdi mi insana ondan faydalanmayı nasip etsin.

Zenginlik veriyor, e zengin de yemiyorsa, pintilik yapıyorsa, istifade etmiyorsa ne faydası var? Yani kasada duran paranın ne kıymeti var? Cüzdanda duran paranın harcanmaldıktan sonra, eve bir gıda yiyecek içecek bir şey gelmedikten sonra olmaz. Bunları harcayacaksın biraz ki istifade olsun. Yoksa peyniri şişeye koyup dışından yalamakla insanın karnı doymaz.

Bazı insanlara Allah bir şey verir ama onun hiç bereketini görmez, hayrını bereketini görmez. Çarşıdan pazardan bir şey alıyorsun da veya bir mülk alıyorsun veya bir at araba filan alıyorsun, “hayrını gör” der adam. “Allah bereket versin” diyor, “verdiğin paranın daha çoğunu Allah versin sana, aldığın şeyin de hayrını gör” diyor. Çünkü bazen insan aldığı şeyin hayrını görmez. Araba alır, kaza yapar, bir kadınla evlenir, hayatı zehir olur filan.

Verdiğin şeyin bereketinden beni mahrum etme yâ Rabbi! Verdiğin şeyi iyi verdin. Yâ Rabbi çok şükür verdin, bir de ondan istifade nasip olsun, bereketi kaçmasın.

Adam mesela çok para alıyor, öteki adamın üç misli maaş alıyor ay sonunda yine borçlu, yine bir şey yok. Evde bir bereketsizlik var, bir uğursuzluk var, para pul hiç yetmiyor filan. Mesela bereketsiz oldu mu öyle olur. Bereketli oldu mu da elhamdülillah...

Ankara'da vaaz ediyorken duyduğum zaman ben şeye hayret ettim. Dediler ki, hocam postanede düz bir memur var, düz posta memuru. Rakamları belki yanlış hatırlıyorum ama belki arkadaşlardan duyanlardan daha iyi hatırlayan vardır. Kendisi çoluk çocuğu ile altı kişiymiş de üç tane de yetim mi almış. Dokuz rakamı var benim hatırımda. Bir düz postacı maaşıyla gecekonduda oturuyormuş, o da kira imiş, "gül gibi geçiniyorum" demiş de ben şaşırdım. Bu bereketten oluyor, yoksa başka türlü olmaz.

Memurun, yani bir posta memurunun maaşı nedir?

Hem ailesi kalabalık hem de kimin yetimi ise üç tane yetimi almış bakıyor. Ha işte o yetimlerden dolayı Allah bir bereket veriyor, gül gibi geçiniyorlarmış, yeme içme her şey.

Ya öteki adamın bir kişisine yetmez o para. Bereket çok ayrı şey.

Allah bereket verdi mi, malının bereketini verdi mi, koyununun, sürüsünün, parasının, işinin bereketini verdi mi iyi olur. Bereketini aldı mı da tükeniverir, bitiverir, çok fena olur. Bereket böyle bir esrarengiz bir şey. Bolluk gibi bir şey yani ama Allah'ın verdiği bir gizli bolluk. Parasını harcar harcar, harcar harcar, harcar cüzdanında hâlâ para var. Ya bunun maaşı ne ki, harcadı harcadı bitmiyor. Ötekisi de aybaşında cüzdanını doldurur, sanki asker bavulu gibi tıklım tıklım ama ondan sonra üç beş gün geçtikten sonra hiçbir şey kalmaz. Bereketsiz, eriyip uçtu gitti.

“Bana verdiğinin bereketinden mahrum etme yâ Rabbi!” diyor. Yani Peygamber Efendimiz bereket istiyor, [Allah'ın] verdiği şeyin bereketli olmasını istiyor.

Ve lâ teftinnî fî mâ haramtenî. “Bana vermediğin şeyde de beni yanlış iş yaptırtma.”

Beni sana karşı âsi duruma düşürme, yani imtihanı kaybeden bir insan durumuna düşürme.

Bazı insanlar Allah bir şeyi vermeyince veya bir bela, musibet gelince Allah'a isyan ederler, âsi gelirler, ağzını bozarlar, ileri geri konuşurlar. Şimdi bir şey vermedi, ona verdi ona vermedi, "Niye ona verdin de bana vermedin yâ Rabbi?" diye içinden itikada zarar verecek laflar söyler filan, isyan eder. Veya başına gelen bir olaydan dolayı abuk sabuk laf söyler.

Bizim talebelerden bir tanesi evlendi, çocukları olmadı olmadı, olmadı olmadı, [sonra] oldu. Hani oyun oynarken olmadı olmadı, oldu deriz. Kaç yıl geçtikten sonra bir çocukları oldu bakmaya kıyamazsın! Allah o çocuğa bir renk vermiş! Yüzü açık pembe, gül gibi, yanakları dokunuyorsun kadife gibi, ipek gibi, kıpkırmızı yanaklar. Yani dünyanın en güzel bebeklerinden birisi seçilebilir.

Çok sevindiler tabi, uzun zaman beledikten sonra, bir de böyle olacak mı olmayacak mı diye, acaba Allah bize evlat verecek mi vermeyecek mi filan derken bir de böyle çok güzel bir evlat verdi. Biz de sevindik, herkes sevindi. Ama bir hafta on gün sonra çocuk öldü.

Veren Allah, alan Allah. Vardır bir hikmeti, neden bilmiyoruz böyle oldu. Bilemeyiz.

Bebeğin babası da anası da bizim fakül-
teden talebem. İkisi de ilahiyatçı.

Kadın bir bozuldu bu ölüme, bebeğin an-
nesi bir bozuldu. Bir laflar söyledi, bizim
ödümüz patladı, biz çekildik kenara. Yani
adeta çıldırdı, çok ağır sözler söyledi. Al-
lah'ın çok gücüne gidecek gibi sözler söyledi.

Ha Peygamber Efendimiz burada diyor ki;

Ve lâ teftinnî fî mâ haramtenî. "Bana
vermediğinde, vermediğin zaman beni böyle
hatalı işlere düşürme yâ Rabbi."

Verdiğin zaman bereketini ver, bereketi-
ni göreyim; vermediğin şey hususunda da
beni sana karşı hatalı iş yapma durumuna
düşürme, koru yâ Rabbi!

Vermediysen vermedin, vardır bir bildi-
ğin. Bazen insan bir şeyi istiyor istiyor istiyor,
olmuyor. Evlat istiyor evlat istiyor evlat isti-
yor, ya Rabbi ver ver, ver ver... Sonra Allah
bir evlat veriyor, bir haydut evlat veriyor
burnundan getiriyor. Bildiğim misaller var da
ondan konuşuyorum. Anası babası istediğine

pişman oluyor. Hayırlısını versin Allah, verince hayırlısını versin. Vermediğinde de böyle insanı edepsizliğe şeytan sevk etmesin.

Allah korusun.

Evet, duayı bir daha okuyalım. Yine Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*'e Cebrail *aleyhisselam* öğretmiş.

Allahümme'ğfir lî hataî ve amdî ve hezlî ve ciddî ve lâ tahrîmnî berekete mâ a'tayteni ve lâ teftinnî fî mâ haramtenî.

“Yâ Rabbi! Benim hatamı, kastımı, şakamı, ciddiyetimi; böyle bu sebeplerle yaptığım günahlarımı affet. Bana verdiğin şeyin bereketinden beni mahrum etme. Vermediğin şeyde de beni edepsizliğe, fitneye düşürme.”

Bunu da ezberlersiniz.

d. Allah Bir İnsanın Hayrını İsterse Ona Şu Sözleri Öğretir

Üçüncü hadîs-i şerîf:

أَلَا أَعَلَّمُكَ كَلِمَاتٍ، مَنْ يُرِدِ اللهُ بِهِ خَيْرًا يُعَلِّمَنَّ
إِيَّاهُ، ثُمَّ لَا يُنْسِيهِ إِيَّاهُنَّ أَبَدًا؟ قُلِ: اللَّهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ
فَقَوِّ فِي رِضَاكَ ضَعْفِي، وَخُذْ إِلَيَّ الْخَيْرَ بِنَاصِيَتِي،

وَاجْعَلِ الْإِسْلَامَ مُنْتَهَى رِضَائِي. اللَّهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ
فَقْوَنِي، وَإِنِّي ذَلِيلٌ فَأَعِزَّنِي، وَإِنِّي فَاقِرٌ فَارْزُقْنِي.

E lâ uallimuke kelimâtin men yuridillahu bihî hayran yuallimühünne iyyâhu, sümme lâ yünsîhi iyyâhünne ebeden: Kul Allahümme innî daîfün fe-kavvi fî rıdâke da'fî ve huz ile'l-hayri bi-nâsiyetî vec'ali'l-islâme mün-tehâ rıdâî. Allahümme innî daîfün fe-kavvinî ve innî zelîlün fe-e'izzenî ve innî fakîrun ferzuknî.

İbn Ömer *radıyallahu anh'* ten ve Büreyde *radıyallahu anh'* ten rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf.

Bu da bir dua öğreten hadîs-i şerîf. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

E lâ uallimuke kelimâtin. “Dikkat et, bak ben sana bazı dua sözleri öğreteceğim.” Veya “Sana bazı dua şeyleri öğreteyim mi?” mânasına.

Burada “ öğreteyim mi?” mânasında tercüme etmiş. Öyle sözler ki;

Men yuridillahu bihî hayran yuallimühünne iyyâhu. “Allah bir insanın, bir kulunun

hayrını isterse bu sözleri ona öğretir.” *Sümme lâ yünsîhi iyyâhünne ebeden.* “Asla ona unutturmaz. Allah bir kimsenin, bir kulun hayrını isterse bu sözleri ona öğrettirir de ondan sonra bir daha hiç unutturmaz.”

O kadar hayırlı kelimeler bunlar.

Nedir bu sözler?

Kul. “De ki...”

Dua şu:

Allahümme innî daîfün fe-kavvi fî rıdâke da’fî ve huz ile’l-hayri bi-nâsiyetî vec’ali’l-İslâme müntehâ rıdâî. Allahümme innî daîfün fe-kavvinî ve innî zelîlün fe-e’izzenî ve innî fakîrun fe’rzuknî.

Alt alta yazacak olursak kaç cümle oluyor, kaç cümlecik oluyor?

Bir sayalım;

Allahümme daîfün fe-kavvi fî rıdâke da’fî.

Ve huz ile’l-hayri bi-nâsiyetî.

Vec’ali’l-İslâme müntehâ rıdâî.

Allahümme innî daîfün fe-kavvinî

Ve innî zelîlün fe-e’izzenî

Ve innî fakîrun fe'rzuknî.

Altı cümlecik. Şimdi bu cümleleri Allah isterse bir insanın hayrını bunları öğretirmiş, bir daha da hiç unutturmazmış. Biz de hayra ermek isteriz, bunları öğrenelim. Bu cümlelerin anlamını, altı cümlenin anlamını nakletmeye çalışayım size.

Allahümme daîfün fe-kavvi fî rıdâke da'fî. “Ey benim Allah’ım, ey Rabbim, ben zayıf bir kulum.” *Innî daîfün.* “Zayıf bir kulum ben, yüz­süz biçare bir kulum ben.” *Fe-kavvi fî rıdâke da'fî.* “Senin rızasını kazanmak yolunda benim bu zayıflığımı gider, beni kuvvetlendir yâ Rabbi, kuvvetli et.”

Ben zayıfım bak yâ Rabbi! Sen kuvvetlendir beni yâ Rabbi, senin rızanı kazanmak yolunda beni kuvvetlendir. Çünkü insan Allah’ın rızasını kazanmak için canlanır, durduğu yerden “Rabbimin rızasını kazanayım” diye hop diye hoplar. Zayıf olursa yapamaz, hasta olursa yatar kalır, güçsüz olursa kıpırdayamaz. Gece teheccüde kalkacak, kalkamaz. Hayırlı sevaplı iş yapacak, yapamaz. Dermanım yok, kıpırdayamıyorum, kusura bakmayın filan. Yayılır, bayılır, serilir filan.

İtiraf ediyor halini;

“Ya Rabbi, ben zayıf bir kulum. Senin rızan yolunda benim şu zayıflığımı gider, beni kuvvetlendir.”

Güzel. Kuvvetli müslüman iyidir, tuttuğunu söker alimallah, dağları devirir, Allah’ın rızasını kazanmak için yapacağını yapar.

“Beni kuvvetlendir yâ Rabbi.”

Kuvvetli müslümanı Allah daha çok seviyor haberiniz olsun. Zayıflığa düşmeyin, Allah’tan kuvvet isteyin. Kuvvetli müslümanı, kuvvetli kulu Allah daha çok seviyor.

Kuvvet nereden?

Beden kuvveti, pazusu kuvvetli, iman kuvveti tabi daha çok. Takvası, mâlî bakımdan kuvveti. Zengin herkese yardım ediyor, İslâm’ı kalkındırıyor, müslümanları destekliyor; mâlî kuvvet. İlmî kuvvet; kafası çalışıyor, yol gösteriyor, şöyle yaparsanız şöyle olur, hop müslümanlar öyle yapıyorlar, kazanıyorlar. Akıl kuvveti, din kuvveti, iman kuvveti, kalp kuvveti, beden kuvveti, kese kasa kuvveti, fikir kuvveti; her yönden çeşitli kuvvetler var.

Her yönden Allah kuvvetli eylesin.

“Benim bu zayıflığımı kuvvetlendir ya Rabbi.”

Allah kuvvetlendirirse kuvvetlendirir. İbn Mesud *radıyallahu anh* ufacık tefecikti, benim gibi ufak tefek tipli idi. Hz. Ömer babayiğitti, Sabahattin gibi, Mehmet Akif mesela Hz. Ömer'e *radıyallahu anh* benziyordur belki, bilmiyorum. O böyle kapıdan güç sığarmış, vefat ettiği zaman da Peygamber Efendimizin hücresinin duvarını yıkmışlar da ayağını oraya uzatmışlar, sığmamış. Babayiğit, senin Ömer, adını aldığı Hz. Ömer *radıyallahu anh*. Boylu posluymuş.

İbn Mesud *radıyallahu anh*'ten bahsediyorduk, asıl onu anlatacağım. İbn Mesud *radıyallahu anh* ufacık tefecikmiş. Ebû Cehil'i öldürmek ona nasip olmuş. Ebû Cehil'i yatırmış yere, çıkmış göğsüne öldürüyor. Azılı kâfir, müşrik. Ötekisi de bakmış kendisini öldüren [müslüman cılız yapılı,] kâfir okkanın altına gitti, ölecek, en son anda ama yine kuyruğunu dik tutuyor ha. Azılı kâfir. O zaman da böyle üstünde İbn Mesud *radıyallahu anh*'ı görünce demiş ki:

“Ey deve çobanı, yüksek bir yere çıktın!”

Göğsüne çıktı ya, yine kendisini yüksek sanıyor. Ulan aşağı gittin işte, biraz sonra da canın cehenneme gidecek. Ey deve çobanı, yüksek yere çıktın demiş. İnada bak, şerefsizliğe bak! Ama Allah, işte Allah kuvvet verdi mi veriyor ya, o azılıyı tepelemeyi o insana nasip etmiş.

Allah kuvvetlendirdi mi bir insanı kimse karşısına çıkamaz. Hz. Ali Efendimiz *radiyalahu anh* kaç kişiyi devirdi, nice pehlivanları devirdi, nice azılı kâfirleri devirdi.

Evet...

“Yâ Rabbi benim zayıflığımı Sen senin yolunda, rızanı kazanmak için kuvvetlendir”; bir. Sonra;

Ve huz ile'l-hayri bi-nâsiyetî.

Nâsiye, alna dökülen saçlara derler. *Nâsiye* alın mânasına da gelir, alna dökülen saç perçemi mânasına da gelir.

“Yâ Rabbi hayra, benim alnımın saçlarımdan tut, çek götür!”

Yani ben gitmek istemesem bile, tembel-
lensem bile sen benim saçımdan çekip götür
yâ Rabbi hayra. Nâsiyemden, saç perçemim-
den tut beni hayra götür yâ Rabbi. Beni hayra
götür. Yani insanoğlu zayıftır: Şerre gitmek
ister, günaha gitmek ister, şeytana uymak
ister, eğlenceyi ister. Aman yâ Rabbi benim
zorla da olsa alınımdan çek, saçımdan yakala,
beni hayra götür yâ Rabbi. Zorla beni hayra
götür; iki.

Vec'ali'l-islâme müntehâ rıdâî. “İslâm’ı
benim rızamın sonucu eyle.”

Yani İslâm’ı bana sevdik, hoşnut olayım,
Müslümanlığın her şeyinden memnun olayım,
hoşnut olayım. Rızamın en son noktası İslâm
olsun. Çünkü insanlar İslâm’dan başka şeyleri
sevebiliyorlar, başka şeylerin peşinde koşu-
yorlar, başka şeylere gönül bağlıyorlar. İslâm
düşman gibi geliyor. Hayatlarını öyle gafilce
cahilce geçiriyorlar. Ondan sonra belasını
buluyorlar.

Tuğgeneral şimdi, Gülhane Akademisi’nin
açılışında “Türkiye’yi seviyorum” diye, “Ata-
mı seviyorum” diye bir konuşma yapmış. Ga-
zetelerin yazdığına göre bütün milleti üzecek

sözler söylemiş. Sahâbe-i kirâma çatmış, Bedir'in şehitlerini gazilerini küçümsemiş, Mehmet Akif'i tenkit etmiş. Müslümanlara siz Arapçısınız, Arapçı kültürcüsünüz diye tahkir etmiş.

Yani sen ne kültürcüsün? Yani biz Arap kültürcüsü isek sen de Amerikan kültürcüsü müsün? Çok yeni, taptaze dumanı üstünde fırından taze çıkmış [bir haber]. Sen de okumuyorsun galiba ya bugünlerde? Bu en yeni haber bu, bilgisayarı okumuyor musun? Bu en son haberler orada işte. En son bu Gülhane Akademisi'nin açılışında diş tabibi tuğgeneral Yalçın Işimer, "Atam Türkçem" diye bir konuşma hazırlamış. Halbuki diş tabibi, yani diş tabibinin dişle ilgili bir ders vermesi lazım. Hoca yani orada akademide, harp akademisinde. Atayla, Atatürk'le ve Türkçe ile ilgili bir konuşma vermiş. Mehmet Akif'i tenkit etmiş, bunlar Arapçı marapçı diye müslümanları tenkit etmiş. Yani dindar olmak sanki Arap kültürüne bağlanmak ve Arapçılık yapmak gibi düşünmüş ve bütün müslümanları rencide edecek sözler söylemiş. Alkışlamışlar filan. Ondandır "Bedrin aslanları ancak bu kadar şanlı idi" diye Çanakkale şehitlerine

yazdığı şiirde Mehmet Akif, Bedrin aslanlarını şey yaptı diye 250 Arab'ı methediyor filan gibi. Halbuki onlar ashabın en yüksekleri, Bedre iştirak eden ashab en çok sevap kazanmış ashabdır, en kıymetlidir. Ashabın sıralanmasında Hulefâ-i râşidîn, aşere-i mübeşşere, ashâb-ı Bedir diye şey yapar. Peygamber Efendimiz ashâb-ı Bedre özel saygılı ve sevgili davranış gösterirdi, ashâb-ı Bedri çok severdi. Onları küçümsemiş, 250 tane Arap diye şey yapmış, bizim şair de tutmuş onları anlatıyor, bizim kahramanların sanki benzetilecek başka hiç kimsesi yokmuş gibi Bedir'de çarpışan Araplara benzetmiş filan gibi yani edebî yönden tenkit ediyor Mehmet Akif'i.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

19 Cemâziye'l-Âhir 1420 / 30.09.1999

İsveç

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

